

SLOVENCE

Političen list za slovenski narod.

Fe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr

V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnine in oznanila (insertate) prejema uredništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 59.

V Ljubljani, v ponedeljek 13. marca 1893.

Letnik XXI.

Zahvala svetega Očeta.

Prezvzišeni gospod knezoškof ljubljanski sporočili so v pismu z dne 28. februarija t. l. sv. Očetu po dunajskem apostolskem nunciju kardinalu Alojziju Galimbertiju, kako izredno lepo in spodbudno se je v ljubljanski škofiji praznovala škofovska petdesetletnica sv. Očeta, javljajoč ob enem razna udanostna čutila, katera so se jim ob tej priliki izrekla za sv. očeta Leona XIII. Na to sporočilo dobili so prevzvišeni gospod knezoškof iz Rima od papeževga državnega tajnika kardinala Mariana Rampolle predragoceno pismo z dne 10. t. m., v katerem se sv. Oče prisrčno zahvaljuje celi ljubljanski škofiji in vsem, ki so posebe čestitali, vzlasti še „izvršujočemu odseku osrednjega slovenskega odbora“ za izraze ljubezni in udanosti ter podelil vsem svoj apostolski blagoslov.

Pismo se glasi:

Illustrissime ac Reverendissime Domine!

Per Eminentissimum Pro-Nuncium Apostolicum Vindobonae degentem certior factus est Summus Pontifex de iis, quae extra ordinem sunt peracta in dioecesi tua significandae laetitiae causa, die qua Ille implebat annum episcopatus quinquagesimum. Admodum gavisa est Sanctitas Sua ex tot tantisque vestri in Se studii et amoris testimoniis, sed eo vel magis, quod perciperit, episcopale iubilaeum suum non parvi contulisse religioni fovendae et provehendae divini cultus frequentiae. Vult itaque Pater Beatissimus, ut ministerio tuo sensus innocentescant cum paternae benevolentiae Suae cunctis fidelibus Tibi conceditis, tum grati animi omnibus iis, qui in urbe Labacensi vel privato nomine vel publico testati sunt penes Te obsequium, quo illum prosequuntur.

Peculiares inasper agens grates Sectioni delectae Catholicorum coetui parando, quae datis lit-

teris exhibere curavit gratulationem et vota sua. Sanctissimus Dominus impertit amantissime apostolicum benedictionem Tibi, ac universae dioecesi, cui praees, nec non memoratae Sectioni in auspiciis caelestis auxilii, quod implorat ab omnium munere largitore Deo, quod labores ab ea suscepti laetos atque uberes fructus edant.

Hiscce Tibi, pro meo munere renunciatis, hoc reliquum habeo, ut sensus Tibi significem sincerae existimationis, qua sum ex animo

Amplitudini Tuae

Romae, 10. martii 1893.

Addictissimus

M. Cardinalis Rampolla.

Prezvzišeni in prečastiti gospod!

Po prevzvišenem apostolskem pronunciju, biva jočem na Dunaju, zvedeli so sv. Oče o tem, kar se je zgodilo v Tvoji škofiji izrednega v izraz radosti oni dan, ko so dopolnili petdeseto leto svojega škofovanja. Močno so se veselili sv. Oče zaradi tolikih in tako mnogobrojnih spričevanj udanosti in ljubezni do njih in to tem bolj, ker so slišali, da je njihova škofovska petdesetletnica nemalo ogrela požnost in pospešila obiskovanje službe božje. Zato hočejo sv. Oče, da se po Tvojem posredovanju naznanijo čutila očetovske njihove naklonjenosti do vseh vernikov Tebi izročenih, kakor tudi čutila hvaležnosti do vseh tistih, ki so v ljubljanskem mestu bodisi zasebno v svojem imenu, ali pa kot javne osebe pred Teboj izrazili svojo udanost do njih.

Posebno zahvalo izrekajo dalje „izvršujočemu odseku“ katoliškega shoda, ki je skrbel za to, da je pismeno sporočil svojo čestitko in svoja voščila.

Sveti Oče podelil preblagohotno apostolski blagoslov Tebi in celi škofiji, kateri stojiš na čelu, kakor tudi imevanemu odseku v poroštvo božje pomoči, katere prosijo od Boga, delilca vseh darov, da rodi delo od njega začeto, veselih in obilnih sadov.

Ko sem Ti po svoji dolžnosti to sporočil, preostaja mi še dolžnost, da Ti izrazim čutila odkritosrčnega spoštovanja, s katerim sem iz dna srca najudanejši

M. kardinal Rampolla.

V Rimu, 10. marca 1893.

Kakor smo radostni sporočali zahvalo sv. Očeta izrečeno vladikovini lavantinski, tako tudi z veseljem in hvaležnostjo javljamo to zahvalo, ki spričuje, kako dobro so sv. Oče poučeni o naših slavnostih in kako so jih veselili ti dokazi udanosti in ljubezni. — Vzlasti še povdarjamo, kar je važno za vse Slovence, kako sveti Oče s posebnim zanimanjem omenjajo izvršujočega odseka I. slov. katol. shoda in želé, da delo na tem shodu rodi veselih in obilnih sadov. Sv. Oče, ki so blagoslovili katoliški shod in zborovalec tedaj, ko so zborovali, zopet blagoslovljajo njegovo delo, želéč mu veselih in obilnih sadov. Kako mirno in lahko se zato prenašajo vsa neopravičena očitanja zaslepljenih nekaterih rojakov, s katerimi v naroda nečast blatijo to prelepo, prepomenljivo dejanje slovenskega naroda v njega novejši dobi. — Blagoslov sv. Očeta nam je poroštvo, da delujemo po pravem potu, blagoslov njegov nas bo podpiral, da z združenimi močmi vseh dobro mislečih Slovencev nadaljujemo to pot, spopolnimo pomanjkljivosti ter s tem pričetemu delu zagotovimo blagodejnejše vspehe.

Kje je vir?

(Konec.)

„Slov. Narod“ je pisal v 11. števil. t. l., da ni nikdar hoté in mala fide zapisal o priliki našega razpora neresnične besede.

Mi si tega ne moremo drugače tolmačiti, kakor da je naša „narodno-napredna gospóda“ popolnoma zaslepljena za katoliško stvar, kajti drugače bi nikakor ne bila mogla „bona fide“ takšnih in toliko neresničnih, in sicer, kakor smo dokazali, ne le

LISTEK.

Kratek kažipot

za udeležence

slovenskega romarskega vlaka v Rim povodom

škofovske petdesetletnice svetega očeta papeža Leona XIII.

(Dalje.)

3. Bivanje v Rimu.

Stanovanja se dobé v hótelih in vsprejemališčih. V hótelih znašajo cene za stanovanja, hrano in postrežbo 10 do 15 lir na dan. Kdor hoče v hótelu stanovati, naj se takoj ob prihodu pogodi z gostilničarjem.

Duhovniki se vsprejemajo v nemških vsprejemališčih (hospicijih) „Campo Santo“ in Anima, toda le v omejenem številu. Hrana in stanovanje na dan 7 lir.

Poleg Vatikana je vsprejemališče Sv. Marte pod vodstvom sester sv. Vincencija. Stanovanje in hrana 4 1/2 lire na dan.

Dalje vsprejemajo tujce „križevé sestre“. Pro-

stora za 80 oseb, tudi za ženske. Hrana in stanovanje 8 lir na dan.

Glavno poštno poslopje je: Piazza S. Silvestro, Via della Mercede. Tukaj se oddajajo priporočena pisma. Kdor hoče od doma dobiti priporočeno pismo z opombo (Ferma in posta), mora se izkazati s potnim listom ali vsaj vizitko. V mestu je devet poštних podružnic.

Po vseh glavnih ulicah vozijo omnibus i. Ker je mesto jako obširno, treba se je posluževati omnibusov, ki imajo na vnanjih tablah zapisano začetno in končno postajo. Jedna vožnja v omnibusu velja 8 solde = 15 cent. Na trgu „Piazza di Venezia“ se križajo vsakih 10 minut skoro vsi omnibus i.

Tramvaj vozi s trga „Piazza di Venezia“ na štiri strani: do sv. Petra, do sv. Pavla, do kolodvora in do „Ponte Molle“. V mestu, to je, do sv. Petra in do kolodvora, stane vožnja 3 solde = 15 cent., izven mesta, do sv. Pavla in do „Ponte Molle“, 6 soldov = 30 cent.

Izvoščkov je v Rimu do 5000. Vozijo hitro in po ceni. Za dve ali tri osebe stane vožnja v mestu po dnevu 80 cent., zvečer 1 liro. Izven mesta (Fuori le mura) je vožnja dražja. Treba se je vedno prej pogoditi z voznikom. Kdor se hoče večkrat med vožnjo usta-

viti, naj se pogodi „za čas“ (all' ora), in sicer za 2 liri na jedno uro; vsako četrt ure dalje 50 cent.

Kdor hoče iz Rima potovati v Neapelj, Pompeji in Kapri, dobi po ceni vozne listke v Rimu pri dotični agenciji (Piazza Colonna). Potuje naj jih saj 25 oseb skupaj na jeden listek.

Gledé posta veljajo določbe:

1. Med potovanjem se potnikom ni treba postiti, niti zdržati mesnih jedij.

2. V Rimu naj se potniki ravna jo po določilih svoje škofije.

Kdor si hoče kupiti spomenikov (podobie, rožnih vencev itd.), naj ne kupuje od ljudij, ki po ulicah prodajajo raznovrstne stvari in navadno vsakega opaharijo. Stalnih cen itak ni. Prodajalnic spominkov je mnogo. Priporočila vredna sta: Rec tenwald (Via dell' Anima 54) in Stocker (Borgo Nuovo 99).

Fotografije in starinske stvari: Maks Heffner, Via Frattina 133 in drugod.

Hóteli I. vrste: „Quirinale“, blizu kolodvora. — „Continentale“, Via Cavour 5. — „Hôtel Europa“, Piazza di Spagna, 35. — „Hôtel di Londra“, Piazza di Spagna 15. — „Hôtel Minerva“, Piazza della Minerva. — „Albergo Milano“, Via della Colonna 22, itd.

bese, ampak tudi stavkov, da ne rečemo člankov proti nam napisati. Če je pa glasilo naših liberalcev, kojih načela se popolnoma strinjajo z goraj navedenimi našega iz vseučilišča se vračajočega mladeniča, proti nam v istini zmeraj le „bona fide“ pisalo, potem smelo trdimo, da je pri njih oni nežni čut, kateri tudi pravniku pri razločevanju med „bona in mala fides“ mnogo pripomore, skoro zamrl. Tega čuta tedaj, ki blaži človeško sree in ki se izraža v neki občudovanja vredni pravicoljubnosti, krotkosti in priljudnosti človeškega značaja, tega čuta naši ošabni liberalci ne poznajo. — Blažilna moč omike ne da se sicer tajiti. A le malokomur se posreči, vspeti do vsestranske dovršenosti le na podlagi posvetne omike, brez one iz verskega čuta izvirajoče blagosrčnosti in blagodušnosti. In tudi našim liberalcem se to ni posrečilo! Čim bolj pojemata pri njih katoliška zavest in krščanska ljubezen, tem bolj se širita strast in sebičnost. — Človeška omika se znači tudi v tem, da zaduši človek, spoznavši samega sebe, prirojene mu ali potem pridobljene strasti.

Slovenski liberalci pa ne poznajo niti samih sebe, niti ne brzdajo svojih strastij, ampak dajejo in sicer večkrat kljubujoč vsaki omiki — bodisi v svojem glasilu, bodisi v svojih „ložah“, kjer se navadno zvečer zbirajo, brezobzirno duška svojim liberalnim, za njih omiko ne preveč laskavim načelom.

Če se pa oni, kojim se vendar vsaj principijelno ne more omike odrekati, že tako vedó, si razumni čitatelj sam lahko misli, kaj počenjajo še le oni poluomikanci, koji so slepo prisegli na zastavo prvih in kojim je edina zvezda-voditeljica glasilo prvih „Slov. Narod“. Mi, ki smo jih pa že slišali, kako so javno zabavljali proti duhovnikom, gratuliramo učitelju in učencem za velikanski napredek.

Iz navedenega se razvidi, da so društvene razmere pri nas skoro bi rekli neznosne postale. A kako naj bode drugače! Če te sreča liberalci — omikanci — in ga pozdraviš, on pa le misli, da si klerikalec, komaj da ti odzdravi. Pa tudi onih klerikov, koje liberalci sami za vzorne narodnjake smatrajo, ne morejo — najbrž samo zaradi črnega plašča — nikakor prav obljubiti in večkrat jih lahko vidiš, kako samotarijo pri narodnih veseljih pri kakšni postranski mizi.

Strast je tedaj omiko premagala! A niti med liberalci samimi ni več one složnosti, onega zaupanja, kakor nekdanj. Narodne veselice, na koje se povabljuje tudi zagrizene nemškutarice, so zmeraj slabši obiskane, društveni prostori postajajo preveliki.

Versko prepričanje in katoliška zavest sta pa tudi za praktično življenje vplivnega pomena, kajti ona čistita človeško vest in primoreta blagodušnosti in blagosrčnosti do zmage nad sebičnostjo. Da je takšna zmaga neprecenljive vrednosti, umeva se samo ob sebi. Da pa posvetna omika sama brez

verskega prepričanja navadno v boju s sebičnostjo podleže, priča nam vsakdanja skušnjava. Drastičen slučaj v tem oziru brali smo ravnokar v drugi št. „Slovenskega pravnik“. Najbrž iz gole sebičnosti — kajti nevednosti mu de jure ne smemo odrekati — pripravil je namreč neimenovani „omikaneec“, s tem, da je na mesto ene same tožbe vložil tri tožbe, ne le svojega bližnjega v gmotno škodo, nego tudi sodišče v pravno zmoto.

Dragi čitatelj, prepričani smo tedaj, da nam bodeš priznal, da je naš vzklic na naše katolikonarodne visokošolce gledá na to, kar smo povedali, popolnoma opravičen. Naša stanovska dolžnost nam velevala, da skrbimo in delamo na to, da si vsaj za bodčnost izgojimo mož, ki bodo nepristopni pogubonosnemu liberalizmu, a tudi ljubezen do našega naroda nas v to spodbuja, kajti drugači je razpor med nami večni.

Dal Bog, da najde naša beseda prijazen odmev!
X.—

Politici pregled.

V Ljubljani, 13. marca.

Deželna razstava v Inomostu bode letošnje poletje. Italijani tudi pri tej priliki pokažejo svoje nasprotstvo do nemških sodeželanov. Lepo prilžnost imajo posebno vinogradarji južnega dela dežele, da seznanijo svet s svojimi pridelki in za nje pridobé kupcev. To bi bilo potrebno posebno sedaj, ko italijansko vino dela tirolskim vinogradarjem hudo konkurenco. Iz samega sovraštva do nemških Tirolcev so pa sklenili, da se ne udeležé razstave. Celó italijanski oddelek deželnega šolskega sveta je sklenil, da se razstave ne udeleži, ravno tako tudi trgovska zbornica v Roveredu neče na noben način pospeševati te razstave. Tudi italijanski obrtniki se deželne razstave ne udeležé. Pričakovati je pa, da se razstava dobro obnese, naj se Italijani tudi kujajo. Morda se bodo še kesali, kakor so se Nemci na Češkem, ko so videli, da je deželna razstava vspela tudi brez njih. Tudi zborovanja deželnega zbora se letos Italijani ne udeležé. Ta pasivna politika pa pač ne bode imela večjega vspeha, kakor večletna pasivna politika Staročehov. Prej ali slej se bodo volilci naveličali vednih volitev in bodo izvolili može, ki pojdejo v Inomost.

Cerkvena politika in Apponyijeva stranka. Najčudnejšo vlogo igra na Ogorskem Apponyijeva stranka. Sedaj je za civilni zakon, sedaj zopet zoper njega. Poslednji čas je ta stranka nasprotovala vladni cerkveni politiki. Njih glavno glasiló „Budapesti Hirlep“ pa vendar obsoja spomenico škofov in trdi, da je nemogoče, da bi cerkev na Ogorskem zapovedovala državi. Temu glasu se pa ne sme pripisovati posebne važnosti. Da bi ta stranka kako podpirala vladno politiko, tega si še misliti ne moremo. Dobro vemo, da Apponyi ni dosti boljši katoličan, kakor Czaky ali Weckerle, toda on ne bode hotel s svojo podpora utrditi sta-

lišča sedanji vladi. Glasilo narodne stranke najbrž le zaradi tega sedaj nakrat tako piše, ker bi rada vlado zapeljala, da se še bolj zamota v proticerkveno politiko in naposled onemogoči, da potem pridejo Apponyi in njegovi pristaši na krmilo. Če bode Apponyi dosegel svoj namen, ne vemo, ali to smo pa prepričani, da se vladi ne bode posrečilo, prodreti s svojimi cerkvenopolitičnimi predlogami. Zadela bode najbrž že v zbornici poslancev na nepremagljiv upor. Mnogi bodo nasprotovali stvari sami, drugi pa le iz političnih ozirov.

Tisza in Rim. Hud udarec za mogočnega bivšega ogerskega ministerskega predsednika je bilo to, da mu je Asboth očital, da je pri neki priložnosti prosil papeža, da naj posreduje, da ne bode duhovščina delala proti njemu. Je li dobil pomoč, nam ni znano. Tisza je v odgovoru skušal stvar utajiti. Sukal in zvijal se je in vse nekako izvrčal na grofa Kalnokyja. To Tiszovo zavijanje je bilo naravnost smešno, ker grof Kalnoky bi se gotovo ne bil obrnil na svojo roko v tej stvari do papeža. Priznal je pa Tisza, da je nekoč se bil do Rima obrnil, ko je vladika Strossmayr le imel prevelik vpliv. Tisza je stvar tako zavijal, da je moral Asbotha kdo nalagati. Bil je res uradnik v ministerstvu vnanskih stvari, ali on tam ni bil v takem oddelku, da bi kaj takega izvedel. To bi mu bilo le mogoče, ko bi bil kako izmaknil akte. Iz vsega govora je bilo le vidno, da je res, kar je Asboth govoril, da je pa Tisza precej prepričan, da mu poslanec ne bode imenoval virov, od kod da je vse izvedel, ker bi se mu potem očitalo, da izdaje uradne tajnosti.

Pravoslavna cerkev v Bosni in Hercegovini. Ruski list „Moskovskija Vjedomosti“ je nedavno priobčil članek, v katerem v živih barvah popisuje, kako se zatira pravoslavje v Bosni in Hercegovini. V tem članku se prosi za stare mašne cerkvene ornate in obrabljene cerkvene knjige. V Rusiji seveda take stvari verjamejo, misleč, da Avstrija ravno tako preganja pravoslavje, kakor Rusija katoličanstvo. Vsi trije pravoslavni metropolitje v Bosni in Hercegovini objavili so v „Iztočniku“ neko izjavo, v kateri pravijo, da je neresnica, kar piše ruski list. Pravoslavje je v Bosni in Hercegovini popolnoma svobodno in enakopravno. Varuje je država. Vse to dokazujejo velike svote, ki se dovoljujejo za cerkve, samostane, plače duhovščine, bogoslovsko veliko šolo in za paramente. Z vladno pomočjo so se izdelale nove cerkvene knjige, katere je potrdil vselenski patrijarhat. Žal, da ruski list izjave najbrž ne priobči svojim čitateljem, ki bodo torej še zanaprej imeli vse napčne pojme o razmerah v Bosni in Hercegovini. Vesti o zatiranju pravoslavja v Bosni in Hercegovini ruski listi nalašč prinašajo, da bi nahujskali rusko občinstvo in pa evropske države proti Avstriji. V Rusiji bi namreč radi, da se Avstriji vzame zopet Bosna in Hercegovina.

— Sobe na dan po 4 lire. „Table d'hôte“ 5 lir brez vina.

Hôteli II. vrste: „Hôtel de la Poste“. — „Hôtel Campidoglio“, Corso 286. — „Albergo della Pace“, Via Sistina 3. — „Tre re“, za palačo di Venezia.

Gostilne (trattorie), kjer se dobi dobra hrana in pošteno vino: Trattoria dell' Aurora, Corso Vittorio Emanuele 47; Passetto, Circo Agonale 52; Bucci, Via delle Capelle 54 (tudi postne jedi); Coeradetti, Via della Croce 81; Gabrielli, Via S. Chiara 7; Fariano, piazza Colonna; restaurant della piazza Rusticucci.

Najboljše dunajsko in bavarsko pivo: Birraria Albrecht, Via Giuseppe 24.

Nemški zdravniki: dr. Wittmer, Via quattro Fontane 17; dr. Weber, Piazza di Spagna; dr. Dantone, Piazza Montecitorio 121.

II. Šolska podoba.

„Šest pripovedij“, srbski napisal Lazar Lazarevič, poslovenil Ivan Novoselo.

(Dalje.)

Dnevi letijo. Marica je cesarica vasi. Vse govori samo o njej. Nada, da nam bo ona učiteljica, veselila nas je vse. A ona hodi po polju. Zamišljena je — ali lice ji je jasno. Ni to žalost, niti briga, kaj njeno dušo obhaja.

To je ona sentimentalnost, morebiti lastna letom in šoli, katero je zvršila. Hodeč tako shajala

se je tudi z učiteljem; najprej se ga je jako bala ali počasi se mu je privadila.

To je trajalo mesec dnij. Potem je postala še bolj zamišljena. Čudno se je počela obnašati.

Enkrat je sedela z nami. Pripoveduje, kaj je vse po svetu, potem skoči; samo da je rekla: „Trebá je delati!“, pa nas je pustila, a mi zijamo za njo.

Ali pride popoldne, ko se je pop naslonil na pokrivalo, gleda ga, nagne se k njemu, pa se nenkrat zgane, vzdigne glave, vstopi v sobo in odpre knjigo.

Ali hodi po polju. Zapoje slavček zdaj tiho, zdaj krepko, ljubko in mило, zdaj veselo kakor svatovska, zdaj otožno kakor mrtvaška pesem. Ona ga sluša, sluša, in pogled ji kroži po zraku. Potem nenkrat udari z ного in vzdigne glavo.

Luscina philomela pa kaj? Ali izpukne krpotec iz zemlje, pa ogleduje prstič, katerega si je še kakor dete porezala in katerega ji je Ikonija s trpotcem obvezala. Gleda lističe in misli nekaj, pa ga potem proč vrže in z nekakim zaupanjem zašepeta: „Plantago lanceolata — navadna stvar!“

Enkrat stoji zopet sama v sobi. Nekaj se sama seboj bojuje. Uderejo se ji solze, pa joče, joče, in zopet naenkrat si obriše oči, prime za knjigo, udari po mizi, odpre in začne strastveno brati.

Sedela je enkrat pod orehom. Plete, a knjigo je djala pred-se na krilo; nabrala je obraz in bere

neprenehoma. A na travniku višje stoji mlad človek. Naslonil se je na kosišče z očmi v popovo hišo. Potem vzame dvojnice, puha v nje, in njihov jasen glas se otožno razlega po zraku. To ni znana pesem, to ni pesem — kdo bi vedel, kaj je to!

Naenkrat jo zapodi na ledino in zasuka onih par dlak nad ustnoma in temno gleda proti šoli. Oči mu kri zaliva, vlažne so, a lice mu gori, kakor v vročini.

A ko se mrak vleže na zemljo, tava nekdo poleg popovega plota. Ne beli se na njem kmetska obleka, niti ostaja na potu sled širokih opank. Nasloni se na kolec, a od popove hiše, kakor mesečev trak, počasi prihaja druga podoba v dolgi obleki; pride k plotu in dolgo in tiho šepeta. Nihče ne vidi, niti kdo opazuje črne Pavlove oči, kako prodirajo nočni mrak.

„Ne vém, kaj bi storilá?“ govori podoba z dvorišča.

„Ostani!“ pravi podoba iz ulice.

„Kaj si se razjezil?“

„Ni mi mar za male duše, nočem se tukaj s teboj priekati! Jaz hočem dokaz! Ali me ljubiš, ali me ne ljubiš? Jedno ali drugo. Nočem kroznika z dvema lic. Ne ljubim ljudij, kateri kaj hočejo, a ne morejo, a kateri morejo, a nočejo! Ali! . . . ali! . . . Vidim vse! . . . Bolje je, da se vrneš, pa bereš sentimentalne romane in ljubiš očetu roko. . . .“
(Dalje sledi.)

Srbija. Volitve v Srbiji za vlado neso tako ugodno izpale, kakor je pričakovala. Natančnih poročil še sedaj ni in zdi se nam, da jih vlada nalašč zadržuje. Od vladne strani se zagotavlja, da je zmagala liberalna stranka, toda priznavajo, da je večina jako neznatna, morda kacic 10 glasov. Liberalna zmaga je tudi verjetna, ker je vlada delala z največjim pritiskom. Od radikalne strani se pa celo zagotavlja, da so zmagali radikali. Mesta so volila največ liberalno in to celo taka, ki so veljala za radikalna središča. Seveda po mestih imajo uradniki vpliv. Po kmetih so pa v največ krajih volili radikalno. Da so se pa volitve vršile popolnoma svobodno, bili bi gotovo zmagali radikali. Veliko je radikalcem tudi to škodovalo, da je mnogo kmetov še davek na dolgu in torej po srbski ustavi voliti neso smeli. V skupščini bode vlada imela težavno stališče, ki ni gotovo, da bi vsi liberalci je podpirali.

Metropolit Klemen morda pride pred redno bolgarsko sodišče zaradi hujkanja proti knezu. 11 občin trnovske škofije se je obrnilo do vlade, da naj metropolit izroči rednemu sodišču. Kasacijsko sodišče v Sofiji je odločilo, da ni treba dovoljenja cerkvenega oblastva, ako se hoče metropolit izročiti sodišču. Sedaj je vse zavisno le od vlade, če se jej bode umestno in potrebno zdelo metropolit sodišču izročiti. V Rusiji pa po cerkvah molijo za metropolit Klemena in pa za ohranjenje pravolavja v Bolgariji. — Ruske agitacije pa v Bolgariji dosti ne motijo priprav za volitve velikega sobranja in poroko knežev. Da bode veliko sebranje premenilo ustavo po željah bolgarske vlade, o tem nikdo več ne dvomi. Sestavljajo se celo že programi za vsprejem neveste. Splošno je veselje v Bolgariji, da jedenkrat dobé vendar vladarsko rodbino in tako si še bolj zagotové samostojnost dežele. O kacic ruskih simpatijah ni nikjer sledu. V Peterburgu se jako motijo, če se zanašajo na bolgarski narod, da bi pospeševal njih namene. K večjemu z denarjem Rusija more v Bolgariji dobiti še nekaj privržencev.

Cerkveni letopis.

Obletnica misijona Preddvorom.

Obče priznано je, da je misijon za poživljenje katoliškega življenja v vsaki fari prekoristen. A bilo bi premalo sam misijon, da ne bi se pozneje večkrat na tiste srečne dni ljudstva spominalo. Kakor drugo duševno dobro se tudi to prehitro pozabi. — Zato je bilo zelo prav, da smo obhajali Preddvorom obletnico lanskega misijona, ki je bil od 6—12. marca 1892. — Poleg domačih duhovnov prišel je še župnik iz bližnjega Olševka pomagat pri duhovnem opravilu. — Res lepi dnevi preteklega tedna so kakor navlašč pomagali, da so ljudje tem laže hiteli v farne cerkev ponavljat pred sv. misijonskim križem dobre sklepe, ki so jih lani ta čas storili. — Od sosednih fara celo je vrelo pobožno ljudstvo Preddvor. Nad 900 vernikov je prejelo sv. zakramente. Še celo od Slovakov, katerih je tukaj v graščini preddvorski več družin služočih, so se pridno udeležili te pobožnosti.

Cerkvene knjižnice.

Pravijo, da bi bil sv. apostol Pavel, ko bi živel v 19. stoletju, pri svojem praktičnem dubu gotovo „žurnalist“ postal. In res je to dandanes najkrajša pot, ako hoče kdo — kakor je bil on nekdanj — „vse v vsem postati“.

Tak mož, ki je poln apostolske gorečnosti, in zna vsako priliko porabiti v rešenje duš, je kardinal Vaughan, vredni naslednik slavnega Manninga. Svojo posebno pozornost obrača on na tisk; in neki katoliški časopis pravi od njega, da pri vsi njegovi visoki službi tiči v njem „an instinct of journalist“.

V svojem letošnjem pastirskem listu sprožil je novo misel o ustanovitvi „cerkvenih knjižnic“, od katerih je upati, da se bodo kmalu vpeljale. Med drugim pravi: „Če ne slišimo ničesar, če ne mislimo ničesar, če ne beremo ničesar, kakor le to, kar nam svet pripoveduje, bomo kmalu postali vsi posvetni. Prijateljstvo sveta pa je sovraštvo božje.“ — Zato je njegova želja, naj se po vsej škofiji začne zbirati knjige nabožne vsebine, ki naj se potem postavijo kot mala knjižnica v cerkev samo. V cerkvi se ima hraniti ta knjižnica, „ker je to knjižnica besede božje; je torej tam, na svetem kraju njen pravi prostor; da je tam pred očmi občinstva.“ — „Poznali smo enake knjižnice“, pravi, „ki so bile po duhovnijah, šolah ali tudi zakristijah, in niso

nikdar postale popularne, samo zavoljo tega ne, ker jih ljudstvo ni imelo vedno pred očmi.“ Naj bodo pa v cerkvi na očitnem kraju shranjene, ljudstvo bo dobilo kmalu več veselja do njih.

Na prvi pogled se naredba ta morebiti malo čudna vidi; a popolnoma novega v tem vendar nič ni. Saj so imeli že židje v svojem tempeljnu in po svojih sinagogah take knjižnice, zbirke sv. knjig, katere so tam kar jemali in brali. Nam pa veljajo tudi besede sv. Pavla: „Vse, kar je pisanega, je v vaše poučjenje pisano.“ Liga + 74.

O. Dominik Milanese,

misijonar iz salezijanske družbe je prišel pred kratkim iz Patagonije za nekoliko časa domov na Laško. Pridigoval je na raznih mestih; iz jednega njegovih govorov povzamemo to-le: „Krištof Kolumb je s tem, da je našel Ameriko dovršil nekako nadčloveško delo, a vse to bi ne bilo nič, če bi ne bili prinesli ž njim misijonarji vere in omike. — (Lep in resničen stavek!) — Južna Amerika je nekako dvakrat večji nego Evropa. Preiskali so jo in olikali na obrežjih dveh oceanov in na bregovih velikih rek. Ostalo je večji del še nepeiskano; tam prebivajo samo domačini še divjaki, razdeljeni v raznovrstne sem in tja se potikajoče rodove. Imajo male šotora s kožami pokrite; hranijo se s surovimi ribami in z mesom; zemlje ne obdelujejo; mleka ne rabijo, dasi bi ga lahko mnogo imeli. Dve bitji časté — dobrega in slabega duha. Dobremu žrtvujejo iz hvaležnosti, zlemu se skušajo prikupiti, da jim ne pošlje nesreče. Verski obredi njihovi se završujejo v nečistosti in v pijanosti. — Misijonar, ki gre mej to ljudstvo, mora zato pri njih biti za vse; h krati učitelj vere in omike, poučevati jih mora, kako se obdeluje zemlja, kako se pripravlja hrana in obleka in zdraviti jih mora v boleznih. — Ob času, ko v Evropi nekateri naduti brezverci, ko tudi vlade nekaterih držav govore o temi in nazadnjaštvu katoliške cerkve, žrtvuje na tisoče katoliških duhovnikov vse na svetu, da bi pridobili divjaške brate svoje veri, omiki in s tem — človeštvu, kdo pa misli o tem? Sami živimo v zemljah, ki so jih katoliški misijonarji omiki pridobili in obljudili z ljudmi namesto divjakov, a sinovi pozabljajo neprecenljive dobrote, ki so jih prejeli od katoliških duhovnikov in od cerkve; z blatom in kamenjem jim skazujejo svojo hvaležnost. — Poglej, komur je še kaj mar resnica, kako naši „omikanci“ širijo omiko svojo. Kaj so delali in še delajo Holandci in Angleži z divjaki. Kakor divjaki se vedó raznovrstni pustolovci pri svojih tako zvanih „ekspedicijah?“ Z zadnjih let imamo o tem grozovitih vzgledov nebrojno. To nam svedočijo tudi besede o. A. Lasagna, misijonarja urugvajskega in brazilijanskega, ki jih je iz lastne žalostne skušnje povedal letos v Paviji: „Milijoni zapuščenih priseljencev, milijoni divjakov so tam. Ustanovila so se društva, da bi izkoristila rudokope ameriksanske, da bi zasadila vinograde in zemljo; nobeno pa ne zato, da bi rešilo duše. Nič se ni storilo; o j ne, neizmerno se je storilo v škodo človečanstvu. Videl sem sramotno kupčijo z ljudmi, love s psi na divjake, divjake prestreljene, ostrupljene...“ Dovolj nam je to! — kje je tedaj prava luč in prava omika in pravi napredek?

Dnevne novice.

V Ljubljani, 13. marca.

(Novi stolni dekan mariborski) je imenovan starosta mariborskih kapitulacijev mil. gosp. apost. protonotarij Fran Kosar. Preblagemu prezasluznemu in zvestemu slovenskemu domoljubu iskreno čestitamo.

(Cavalleria rusticana) predstavljala se bode zopet dne 16. in 19. t. m. v deželnem gledališču ljubljanskem Dramatično društvo naročilo si je gosta od narodnega divadla iz Plisna gospodično Mařenko Volnarjevo, katera bode pela vlogo „Santuzze“.

(Ogenj.) Od sv. Pavla v Savinjski dolini se nam piše: Včeraj dne 11. t. m. bil je strašen ogenj pri sv. Rupertu, vasi župnije gomilske. Vpepelil je ogenj vso veliko vas izvzemši cerkve in treh hiš. Hitro so pripeljali brigalnice, tudi od daleč (vseh vkup 18), pa ni jim bilo mogoče ognja zadušiti, ker je bil veter sila močan, mož. žena in 2 otroka so zelo opečeni. Škoda velika.

(Iz Rovt) se nam piše 11. februarja: Tako zgodnje pomladi še nismo imeli, kakor je letos. Celó pri nas je sneg že skoro popolnoma izginil in mnogi so že pričeli delati po njivah. Drugi pa tre-

bijo in obrezujejo svoja sadna drevesca. Marsikateri sadjerejec, ki je zadnja leta cepil in sadil mnogo mladega drevja, se z žalostjo ozira po teh drevescah. Ojster zajéji zob je vso lubad oglodal, vršičke pa popolnoma podgrizel. Niti drevescem v bližini hiš ni prizanesel zajéji gobček. Pač bi se pritožil marsikateri sadjar, toda kaj hoče, ker lovska postava skrbi le za lovce. Sadjar pa trpi in molči! Lov v rovtarski občini ima v najemu neko lovsko društvo. Prišli so pa lovit samo trikrat, vpihnili skupaj peterim zajcem luč življenja. Drugi zajci pa vživajo brez skrbi zlato prostost. Zajec mora dočakati pri nas že visoko starost, če hoče videti v svojem življenju lovec. Pametno in potrebno bi bilo, da bi postava skrbel, da mora tisti, ki ima lov v najemu, ali sam, ali pa po drugih lov tudi izvrševati, da se zverina preveč ne zaredi. Ako nočejo že udje lovskega društva hoditi v Rovte na lov, naj bi saj imeli tukaj kakega loveca, ki bi v njihovem imenu in na njihov račun večkrat posvetil zajéjemu nepridipravu v boljšo deželo.

(Častno občinstvo.) Dne 4. sušca je občina v Velikih Poljanah nad Ribnico izvolila častnim občanom prevz. knezoškofa ljubljanskega, blagor. g. okrajnega glavarja Lud. pl. Tomana in preč. g. dekana ribniškega zaradi posebnih zaslug pri ustanovitvi nove župnije v Velikih Poljanah.

(Še enkrat romarski vlak v Rim.) Pod tem naslovom nahaja se v „Slovenca“ z dne 9. t. m. dopis, kateremu treba odgovoriti. Ker je bilo doma malo zanimanja za pripravo romarskega vlaka, obrnil sem se o tej zadevi na odbor v Rim in po nasvetu tega odbora izdal se je sedanji potovalni načrt, ki se je takoj razglasil in bil odobran od raznih stranij. Dokaz temu je veliko število naznanjenih vdeležencev. Napačno se mi zdi, da bi bila tje vožnja preko Lorete jedino prava, morda zato, ker je 102 kilm. dalja nego ona preko Florence? Glavni namen temu romarskemu vlaku je „v Rim“, torej je najbolje da tje pridemo nevtrujeni. Nazaj gredeč pa vsakdo ogleda zanimivosti po Italijanskem, kakor mu drago. — Sploh pa je razgovor o potovalnem načrtu nepotreben, ker je prepozno. Stvar je sedaj vrejena in se ne da nič premeniti. Kedor hoče drugače potovati, prosto mu, menim pa, da se je vse storilo, kar je bilo mogoče dobiti ugodnostij glede vlaka. — Da pa se sklicujete na dunajski vlak, to je seveda najbrže naklonjenost za domače podjetje.

Jos. Pavlin.

Mi smo objavili glasove od obeh stranij. Sedaj ko je stvar že določena in se tje gredeč ne da načrt za potovanje premeniti, želimo da prejenja vsako pomišljanje. Kar se tje grede ne zgodi, naj storé nazaj gredeč oni, ki imajo zato volje in denarja, na potu imajo časa dovolj, načrt napraviti za vožnjo nazaj. — Iskreno želimo, da se romanja v Rim skupno vdeleži prav mnogo Slovencev. Mi Slovenci bi se morali ob tej priliki predstaviti sv. Očetu kot narod katoliški. Žal da nismo vže l. 1888. tega storili. Takrat so letali Slovenci, Cehi in Horvatje ko izgubljene ovce po Rimu: brez imena in brez voditelja. Vsi narodi krščanski so prinesli iz Rima pisma svobode in krepila, zakaj bi mi Slovenci tega ne storili. — Bilo bi zato najlepše, ko bi Slovenci v Rimu sv. Očetu predstavili kateri izmed naših prevzvišenih škofov. — Dal Bog da se romanje to izvrši srečno in častno!

(Duhovniki — romarji v Rim) se opozorjajo, da mora vsak saboj imeti svoj „Celebret“, ako hoče v Rimu maševati. Ta „Celebret“ mora pa še posebej potrjen biti od generalnega vikarja rimskega, kajti brez tega posebnega dovoljenja ne more nihče maševati. — Ker bode pa ravno isti čas toliko duhovnikov v Rimu, mogli bi morda komaj tretji dan šele dobiti potrdilo. Vsak naj si torej kakor hitro mogoče preskrbi svoj „Celebret“ ter ga vsaj do 3. aprila pošlje načelniku slovenskega romarskega odbora v Rimu, č. g. Ign. Zitnik Dell' Anima, Roma. Ko dojde romarski vlak v Rim jim bode č. g. Zitnik na kolodvoru osebno izročil potrdila.

(Kongrua goriskih vikarjev.) Dr. Josip vitez Tonkli, slovenski odvetnik v Gorici, priboril je drugim 8 gg. vikarjem letno plačo 600 gl. pri državnem sodišču. Dal Bog, da bi č. gg. dolgo let se okoriščali svoje zmage!

(Iz Kobarida): Neprijetno nas je iznenadila tužna vest, da je naš rojak, g. Anton Grabli, bivši učitelj v Klanca (Istra) žrtva blede smrti. Naj v miru počiva!

(Iz Podgore) se nam poroča: Nemila smrt ugrabila je g. Andreja Pavletiča, tukajšnjega posest-

nika, dobrega gospodarja, rodoljuba, vernega sinu sv. katoliške cerkve. Mnogoštevilni udeleženci pogreba pričali so, kako cenjen je bil pokojni v občini. Zaljujočim iskreno sožalje! Vera v suidenje nad zvezdami olajšala bo britek poljub božji. Naj v miru počiva!

(V Telminu) se je osnovala „ljudska posojilnica“. Trgi na Goriškem posnemajte Tolmince, in ne boste klalni dar bogatinov-oderuhov!

(Iz Cerknega): Pri nas ustanovili so za razvoj narodnega gospodarstva vneti možje „hranilnico“ in „posojilnico“. Zivela!

(Iz Celovca) dne 10. marca: Z neobičajno, presijajno svečanostjo obhajala se je po širnem katoliškem svetu redka petdesetletnica škofovanja Leona XIII. Pa tudi mogočni ne-katoličani, da, celo pagani so se tem povodom klanjali „luči na nebu“, velikemu knezu miru, slavnemu Leonu XIII. Poročal sem vam, kako tiho je ostalo o papeževi slavnosti na Koroškem; no, vladal je tem povodom našim nasprotnikom toli zaželeni „koroški mir“! Po tem so se ravnali tudi naši „liberalni“ tudi — katoličani! Uradna „Celovčanka“ n. pr., ki je baš v zadnjem času namazala po cele strani v obrambo celovških 164 Abrahamovičev, je omenila papeževe slavnosti v 3 kratkih in suhih noticah. „Beljaška Urša“ je porabila priliko, da je udrihala po rimski kuriji, „Freie Stimmen“ in „Bauernzeitung“ pa se vjedata, da je papež dobil toliko darov, češ: „Schade um das Geld, das dabei flöten gieng und aus aller Herren Länder zusammengeschart wurde. Wie viel wirkliche Armut hätten damit gelindert, wie viel heisse Thränen hätten getrocknet werden können“. O téh strastnih besedah več pisati, zdi se nam nepotrebno, saj so le nov pojav golega proticerkvenega laži-liberalizma! Če bi ohi darovi šli v žepo „schulvereina“, „sudmarke“ ali židovskih „volksbegluckerjev“, bi bili naši tudi-kristjani pač zadovoljni, a da se kaj stori za sv. kat. cerkev ali njenega poglavarja, hitro bruhajo nad katoličani ogenj in žvepel!

(Nova maša v Ameriki.) Kakor poroča „Amerikanski Slovenec“, imeli so v mestu Kansas lepo slovesnost. Dne 5. februarja je namreč daroval novo sv. mašo čast. g. Anton Podgoršek, rodom Slovenec s Štajerskega. Slovesnega spreveda v cerkev udeležila so se: društvo sv. Cirila in Metoda, slovensko-hrvatsko društvo sv. Jožefa in poljsko društvo sv. Stanislava. Čast. gosp. novomašnik je sedaj na službi v mestu Greeley.

(Obesil) se je včeraj zjutraj v Florjanskih ulicah v Ljubljani bivajoči vpokojeni železnični sprevodnik Anton Zore. Pravijo, da se mu je že dalje časa mešalo.

(Drevo je ubilo) 68letnega posestnika Martina Smodiča iz Dobovca v sv. kriški občini, ko ga je podsekal s svojim sinom. Ko je namreč drevo padlo, zadelo je Smodiča s toliko silo, da se je zgrudil v nezavesti in kmalu na to umrl.

Društva.

(Slovenska hranilnica in posojilnica v Glinjah na Koroškem) je izdala račun za četrto upravno leto 1892, kateremu povzamemo: Prometa je bilo 77.974 gld. 92 kr. Novih udov je pristopilo 38, in jih je bilo koncem leta 207 z 209 deleži ki imajo 658 gld. 75 kr. Hranilnih vlog se je vložilo 26.277 gld. 18 kr., izplačalo 10.869 gld. 64 kr., in je njih stanje koncem leta 55.685 gld. 4 kr. od 267 vložnikov. Novih posojil se je dalo 15.360 gld., vrnilo 1172 gld., stanje koncem leta 47.085 gld., danih 178 zadružnikom. Prihranjene zaloge je 908 gld. Upravnih troškov je bilo 229 gld. 4 kr., čistega dobička 190 gld. Od čistega dobička se je 135 gld. namenilo, da se kupi

za zadružnike žitočistilni stroj. To je res dobra misel, porabiti čisti dobiček, in naj bi se po možnosti posnemala tudi po drugih naših denarnih zavodih. 20 gld. se je darovalo slovenski čitalnici v Glinjah, 5 gld. družbi sv. Cirila in Metoda.

(Koroška hranilnica v Celovcu) je imela dne 28. februarja svoj letni občni zbor. Bilanca kaže glavnega zaklada 17.992.953 gld. 7 kr., rezervnega zaklada 2.193.783 gld. 49 kr. Izposojenih je na dolžna pisma 9.801.240 gld. 77 kr., na menjice 38.842 gld. Vloženih je na 32.791 knjižice 17.695.477 gld. 75 kr. Pri občnem zboru se je razdelilo raznim zavodom, društvom itd. vkupe 64.810 gld. Za Slovence pa pri tem ni bilo niti drobtinice! Tudi za katoliške dobrotelne naprave se je našlo samo okrog 2700 gld. Največ so dobila razna pristno nemška pevka društva in naprave, ki so meščanom in bogatinom v korist!

Telegrami.

Dunaj, 13. marca. Pravosodni minister je odgovoril na Robičevo interpelacijo zaradi slučaja v Svincu na Koroškem, ko je sodnik slovenski stranki zaklical: „Le čakaj, te bode dem že nemški učil,“ da tukaj gre zaradi nekega požigalca, večkrat kaznovanega zločinca, ki se je proti sodniku nedostojno vedel in je bil torej disciplinarnim potom s 24urnim zaporom kaznovan.

Dobrovnik, 13. marca. Škof Matevž Vodopić je umrl za kapjo.

Teritet, 13. marca. Cesar Franc Jožef je incognito odpotoval v Genf, kjer ostane cel dan.

Sofija, 12. marca. Mestni zbor je dovolil 100.000 frankov za vsprejem princa Ferdinanda in njegove soproge po poroki, ki bode sredi aprila.

Pariz, 12. marca. Pravosodni minister je vsled izpovedeb Soinourya v panamski pravdi dal demisijo in izjavil v pismu Ribotu, da on ni nikdar dal pooblastila, storiti zaradi panamske pravde korake pri gospej Cottu.

Pariz, 13. marca. Carnot je podpisal ostavko ministra Bourgeoisa in začasno Develen izročil vodstvo pravosodnega ministerstva. Kakor se govori, se bodo združile razne interpelacije, mej drugim tudi Millevoyeva interpelacija o Floquetu, Freycinetu in Clemenceau-u.

Umrli so:

9. marca. Ursula Zalaznik, gostaševa hči, 4¹/₂ leta, Streliške ulice 11, morbus Brighthii.

10. marca. Vladimir Gerbič, godbenega voditelja sin, 14 dni. Gledališka stolba 8, božjast.

11. marca. Marija Cernel, gostija, 70 let, Kravja dolina 11, carcinoma faciei. — Janez Hirschberger, delavec, 28 let, Poljanski nasip 50, jetika.

12. marca. Anton Zore, železniški sprevodnik, 66 let, Florjanske ulice 32, se je obesil.



V bolnišnici:
9. marca. Jančez Jerman, ševljari, 40 let, jetika. — Janez Šimnovec, krojač, 74 let, pleuritis.

Tuji.

10. marca.

Pri **Maliču**: Bäler, Hamerer, Egger, Quapil, Lemberger, Fuchs, trgovci; pl. Kolbl; Tichanoff, nadlogar; Laker, zasebnik; Leyrer, potovalec, z Dunaja. — Jelovšek, trgovec, z Vrhniko. — Podgorny, trgovec, iz Budimpešte. — Schenberger, trgovec, iz Brna. — Dura, trgovec, iz Berolina. — Casper, trgovec, iz Kočevja. — Radel, inženir, iz Novoga Mesta. — Regnard, dvorni svetnik, in Pireher s soprogo iz Trsta. — Sterf iz Gradca.

Pri **Sonu**: Manhart, trgovec, iz Gradca. — Jančar, župnik; Schuller; Weislein, potovalec; Sans, trgovec, z Dunaja. — Sliber iz Selo. — Globočnik, trgovec, iz Kranja. — Tschileman, trgovec, iz Lipsije. — Küsa z Višnje Gore. — Wutscher, zasebnik, iz Kamnika. — Kos iz Maribora.

Pri **bavarskem dvoru**: Medič, jurist, z Dunaja. — Novak s soprogo z Fužin.

Pri **južnem kotodvoru**: Ortolo iz Verone. — Wasserman, nadzornik, iz Trsta.

Pri **avstrijskem caru**: Ferman, davkar, s sestro, iz Idrije. — Tomo in Žagar iz Starega Trga. — Baschu iz Trgovega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	termomera po Celziju		
7. u. zjut.	736.7	-1.6	sl. zap.	jasno	
11.2. u. pop.	736.4	13.0	zm. jzap.		0.00
9. u. zveč.	740.9	6.4			
7. u. zjut.	744.0	-1.4	sl. vzh.	jasno	
12.2. u. pop.	740.8	11.2	m. jzap.		0.00
9. u. zveč.	740.8	5.2			

— srednja temperatura obeh dni 5.9° in 5.0°, oziroma za 3.1 in za 2.2° nad normalom.

Izbris tvrdke.

Pri dež. kot trgovcem sodišču tvrdke: „H. Lindtner“ (nem.) trgovina z mešanim blagom v Kamniku. — Dalje tvrdke: „Georg Mellitzer & Comp.“ (nem.) v Mengšu.

Vpis tvrdke.

Pri deželnem kot trgovskem sodišču v Ljubljani: „Maria Jerovšek“ (nem.) trgovina s specerijskim blagom, mlinarska in žagarska obrt v

Pod varstvom.

Josip Kačar, posestnik v Zalogu, radi zapravljenosti. — Mavrilij Ravnikar, učiteljski mitničar v Ljubljani, radi bebosti.

Razpisane službe.

Na zagrebški državni cesti stavbinskega okraja novomeškega je popolniti mesto jednega cestarja z mesečno mezdo 18 gld. avstr. velj. in s pravico, pomakniti se v višjo mezdo 20 gld. avstr. velj. s starostno doklado 3 ali 6 gld. na mesec, katera se podeli po dovršenem 10-, oziroma 20letnem zadostilnem službovanju.

Tisti nemškega in slovenskega jezika zmožni podčastniki, katerim je bila priznana pravica do civilne službe in kateri hočejo prositi za zgorej navedeno izpraznjeno mesto, naj vložijo svoje prošnje, opremljene s certifikatom o doseženi pravici, in sicer, ako so še v aktivnem službovanju, potem svojega predstojnega oblastva (vojaškega oblastva ali zavoda), ako so pa že izstopili iz vojaške zaveze, potem pristojnega političnega okrajnega oblastva najpozneje do 2. aprila 1893. l. pri c. kr. deželni vladi v Ljubljani.

154 2-1

Dražba.

23. marca t. l. ob 10. uri dopoldne bode

zmanjševalna dražba za novo šolsko poslopje v Mošnjah.

Dražba vršila se bode v starem šolskem poslopju in sicer: 1. za zidarska, 2. za tesarska, 3. za mizarska in 4. za ključarska dela.

Načrti so na ogled pri stavbinskem odboru. — Pogoji se zvedo pri dražbi.

Stavbinski odbor v Mošnjah.

Dunajska borza.

Dne 13. marca.

Papirna renta 5%, 16% davka	98 gld. 80 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	98 70
Zlata renta 4%, davka prosta	117 10
Papirna renta 5%, davka prosta	96 95
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	988
Kreditne akcije, 160 gld.	341 70
London, 10 funtov strl.	121 15
Napoleonor (20 fr.)	9 63 1/2
Cesarski cekini	5 72
Nemških mark 100	59 30

Dne 11. marca.

Ogerska zlata renta 4%	115 gld. 50 kr.
Ogerska kronina renta 5%, 200 kron	95 20
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	147 50
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	168
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	197
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	98 50
Zastavna pisma	100 50
Kreditne srečke, 100 gld.	198
St. Genois srečke, 40 gld.	67

4% srečke dunajske parobrodne družbe	140 gld. — kr.
Avstr. rudečega kriha srečke, 10 gld.	18 50
Rudolfove srečke, 10 gld.	25
Salmove srečke, 40 gld.	69
Windischgraezove srečke, 20 gld.	76
Ljubljanske srečke	22
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	157 50
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2932 50
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	—
Papirni rubelj	1 27 1/2

List „Mercur“. Zanesljiva informacija o stalno obrestnih in dividendnih papirjih, važnih dogodkih na gospodarskem in finančnem polju, odločilnih pojavih na dunajski borzi. Světi pisemni in ustni brezplačno. Celotna naročnina s poštno pečiljativjo vred gld. 2.60.

Menjarnična delniška družba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74-B.

Vestni nasveti za dosego kolikor mož visokega obrestovanja pri najpopolnejši varnosti naloženih glavnice.